

Om den 74. internasjonale arbeidskonferanse for sjøfartsspørsmål i Genève 1987  
og rapport om Norges deltaking i ILO's styre 1984–1987

Vedlegg 2

## Oversettelse:

**KONVENSJON NR. 163 OM SJØFOLKS VELFERD TIL SJØS  
OG I HAVN**

Den internasjonale arbeidsorganisasjons generalkonferanse,  
som av Styret for Det internasjonale arbeidsbyrå er blitt sammen-  
kalt i Genève og som har trådt sammen til sin 74. sesjon den 24. sep-  
tember 1987, og

som minner om bestemmelsene i rekommandasjon nr. 48 om vel-  
ferd for sjøfolk i havn av 1936 og rekommandasjon nr. 138 om velferd  
for sjøfolk på sjøen og i havn av 1970,

som har besluttet å vedta visse fremlegg om sjøfolks velferd til  
sjøs og i havn, punkt 2 på konferansens dagsorden, og

som har besluttet at disse fremlegg skal gis form av en interna-  
sjonal konvensjon:

vedtar i dag den 8. oktober 1987 følgende konvensjon som kan kal-  
les konvensjonen om sjøfolks velferd til sjøs og i havn, 1987 (the Sea-  
farers' Welfare Convention, 1987):

*Artikkel 1*

1. For så vidt angår denne konvensjon betyr
  - (a) ordet «sjømann» enhver person som er ansatt i noen egenskap om bord i et havgående skip, hva enten dette er i offentlig eller privat eie, med unntak av krigsskip;
  - (b) begrepet «velferdstilbud og -tjenester» tilbud og tjenester i tilknytning til velferd, kulturtiltak, rekreasjon og opplysningsvirksomhet.

2. Etter å ha rådført seg med de representative skipsreder- og sjømannsorganisasjoner, skal hvert medlem ved nasjonal lovgivning eller nasjonale forskrifter avgjøre hvilke skip i dets register skal anses som havgående skip i relasjon til de av konvensjonens bestemmelser som gjelder velferdstilbud og -tjenester om bord.

3. Etter å ha rådført seg med de representative fiskebåtreder- og fiskeorganisasjoner skal vedkommende myndighet gjøre bestemmelsene i denne konvensjon gjeldende for kommersielt havfiske i den utstrekning den finner det praktisk gjennomførlig.

*Artikkel 2*

1. Hvert medlem som denne konvensjon gjelder for, forplikter seg til å påse at det sørges for egnete velferdstilbud og tjenester for sjøfolk så vel i havn som om bord i skipet.

2. Hvert medlem skal påse at de nødvendige tiltak blir truffet for å finansiere de velferdstilbud og -tjenester som det er sørget for overensstemmende med denne konvensjon.

*Artikkel 3*

1. Hvert medlem forplikter seg til å påse at det blir sørget for velferdstilbud og -tjenester i et passende utvalg av landets havner for alle sjøfolk, uten hensyn til nasjonalitet, rase, farge, kjønn, religion, politisk oppfatning eller samfunnsmessig stilling og uten hensyn til hvor det skip de er ansatt er registrert.

Om den 74. internasjonale arbeidskonferanse for sjøfartsspørsmål i Genève 1987 og rapport om Norges deltaking i ILO's styre 1984–1987

Vedlegg 2

2. Etter å ha rådført seg med de representative skipsreder- og sjømannsorganisasjoner skal hvert medlem avgjøre hvilke havner som skal anses passende for formålet i denne artikkel.

#### Artikkel 4

Hvert medlem forplikter seg til å påse at velferdstilbudene og tjenestene står til rådighet for samtlige sjøfolk om bord i et hvert havgående skip, hva enten skipet er i offentlig eller privat eie og som er registrert innen sitt territorium.

#### Artikkel 5

Velferdstilbud og tjenester skal hyppig revurders slik at de til enhver tid er hensiktsmessig i lys av de endringer i sjøfolks behov som skyldes teknisk, driftsmessig eller annen utvikling innen skipsfarten.

#### Artikkel 6

Hvert medlem påtar seg

- (a) å samarbeide med de øvrige medlemmer med henblikk på å sikre gjennomføringen av denne konvensjon; og
- (b) å sikre samarbeidet mellom de deltagere som er involvert i og interessert i å fremme sjøfolks velferd til sjøs og i havn.

#### Artikkel 7

De formelle ratifikasjoner som denne konvensjon skal oversendes Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå til registrering.

#### Artikkel 8

1. Denne konvensjon skal være bindende bare for de medlemsstater i Den internasjonale arbeidsorganisasjonen som har fått registrert sine ratifikasjoner hos Generaldirektøren.

2. Den skal tre i kraft 12 måneder etter den dag da to medlemsstaters ratifikasjoner er blitt registrert hos Generaldirektøren.

3. Deretter skal denne konvensjonen tre i kraft for enhver medlemsstat 12 måneder etter den dag da dens ratifikasjon er blitt registrert.

#### Artikkel 9

1. En medlemsstat som har ratifisert denne konvensjonen kan når 10 år er gått fra den dag da konvensjonen trådte i kraft oppsi den ved å sende melding om dette til Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå til registrering. Slik oppsiing trer ikke i kraft før et år etter at den er blitt registret.

2. Enhver medlemsstat som har ratifisert denne konvensjon, og som ikke innen ett år etter utgangen av den 10-årsperiode som er nevnt i foregående punkt, gjør bruk av den oppsiingsrett som er fastsatt i denne artikkel, er bundet for ytterligere 10 år, og kan deretter oppsi denne konvensjon ved utgangen av hver 10-årsperiode på de vilkår som er fastsatt i denne artikkel.

Om den 74. internasjonale arbeidskonferanse for sjøfartsspørsmål i Genève 1987  
og rapport om Norges deltaking i ILO's styre 1984–1987

Vedlegg 2

#### Artikkel 10

1. Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå skal underrette alle medlemstater av Den internasjonale arbeidsorganisasjon om registreringen av alle ratifikasjoner og oppsiinger som er sendt ham av Organisasjonens medlemsstater.

2. Når Generaldirektøren underretter medlemsstatene i Organisasjonen om registreringen av den annen ratifikasjon som er sendt ham, skal han henlede medlemsstatenes oppmerksomhet på den dag da konvensjonen vil tre i kraft.

#### Artikkel 11

Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå skal sende Generalsekretæren for De forente nasjoner fullstendige opplysninger om alle ratifikasjoner og oppsiinger som registreres av ham etter reglene i de foregående artikler, for at de kan bli registrert i samsvar med artikkel 102 i De forente nasjoners pakt.

#### Artikkel 12

Styret for Det internasjonale arbeidsbyrå skal når det finner det nødvendig, legge fram for Arbeidskonferansen en melding om hvordan denne konvensjonen har virket og undersøke om det er ønskelig å sette på Konferansens dagsorden spørsmålet om hel eller delvis revisjon av konvensjonen.

#### Artikkel 13

1. Dersom Konferansen vedtar en ny konvensjon som endrer denne konvensjon helt eller delvis, og intet annet er bestemt i den nye konvensjon, skal –

- (a) en medlemsstats ratifikasjon av den nye reviderende konvensjon ipso jure innebærer en øyeblikkelig oppsiing av denne konvensjon uten omsyn til reglene i artikkel 9 ovenfor, forutsatt at den nye reviderende konvensjon er trådt i kraft.
- (b) denne konvensjon ikke lenger kunne ratifiseres av medlemsstatene fra den dag da den nye reviderende konvensjon trer i kraft.

2. Denne konvensjon skal i alle tilfelle vedbli å være i kraft i sin nåværende form og med sitt nåværende innhold for de medlemsstater som har ratifisert den, men som ikke har ratifisert den reviderende konvensjon.

#### Artikkel 14

De engelske og franske versjoner av denne konvensjons tekst har samme gyldighet.

Om den 74. internasjonale arbeidskonferanse for sjøfartsspørsmål i Genève 1987 og rapport om Norges deltaking i ILO's styre 1984–1987

Vedlegg 2

## Oversettelse:

**REKOMMANDASJON NR. 173 OM SJØFOLKS VELFERD TIL SJØS OG I HAVN**

Den internasjonale arbeidsorganisasjons generalkonferanse,

som av Styret for Det internasjonale arbeidsbyrå er blitt sammenkalt i Genève og som har trådt sammen til sin 74. sesjon den 24. september 1987, og

som minner om bestemmelsene i rekommandasjon nr. 48 om velferd for sjøfolk i havn av 1936 og rekommandasjon nr. 138 om velferd for sjøfolk på sjøen og i havn av 1970,

som har besluttet å vedta visse fremlegg om sjøfolks velferd til sjøs og i havn, punkt 2 på konferansens dagsorden, og

som har besluttet at disse fremlegg skal gis form av en rekommandasjon som utfyller konvensjonen om sjøfolks velferd, 1987;

vedtar i dag 8. oktober 1987 følgende rekommandasjon som kan kalles rekommandasjonen om sjøfolks velferd til sjøs og i havn, 1987 (the Seafarers' Welfare Recommendation, 1987):

*I. Generelt*

1. For så vidt angår denne rekommandasjon betyr –

- (a) ordet «sjømann» enhver person som er ansatt i noen egenskap om bord i et havgående skip, hva enten dette er i offentlig eller privat eie, med unntak av krigsskip;
- (b) begrepet «velferdstilbud og tjenester» tilbud og tjenester i tilknytning til velferd, kulturtiltak, rekreasjon og opplysningsvirksomhet.

2. Etter å ha rådført seg med de representative fiskebåtredere og fiskeorganisasjoner skal vedkommende myndighet gjøre bestemmelsene i denne rekommandasjon gjeldende for kommersielt havfiske i den utstrekning den finner det praktisk gjennomførlig.

3. (1) Medlemmene bør treffe de nødvendige tiltak for å sikre at det blir sørget for passende velferdstilbud og – tjenester for sjøfolk så vel i havn som om bord i skipet og at det sørges for tilstrekkelige beskyttelsestiltak for sjøfolk når de utøver sitt yrke.

(2) Ved gjennomføringen av disse tiltak bør medlemmene ta i betraktning sjøfolks særskilte behov når det gjelder sikkerhet, helbred og fritidsbeskjeftigelser, i særdeleshet i utlandet og i krigssoner.

4. Tiltak som treffes for å føre tilsyn med velferdstilbud og tjenester bør omfatte deltagelse fra representative sjømanns- og skipsrederorganisasjoner.

5. De velferdstilbud og -tjenester som det blir sørget for ifølge denne rekommandasjon, skal stå til rådighet for alle sjøfolk, uten hensyn til nasjonalitet, rase, farge, kjønn, religion, politisk oppfatning eller samfunnsmessig stilling og uten hensyn til hvor det skip de er ansatt er registrert.

6. Medlemmene bør samarbeide med hverandre om å fremme sjøfolks velferd til sjøs og i havn. Slikt samarbeid bør omfatte:

- (a) konsultasjoner mellom vedkommende myndigheter med sikte på fremskaffelse og forbedring av velferdstilbud og – tjenester for sjøfolk, så vel i havn som om bord i skipene;

Om den 74. internasjonale arbeidskonferanse for sjøfartsspørsmål i Genève 1987  
og rapport om Norges deltaking i ILO's styre 1984—1987

Vedlegg 2

- (b) avtaler om samordning av ressurser og om felles velferdstilbud i større havner for å unngå unødvendige dobbeltanskaffelser;
- (c) arrangementer av internasjonale idrettskonkurranser og støtte til sjøfolks deltakelse i forskjellige sportsgrener;
- (d) arrangementer av internasjonale seminarer om emnet velferd for sjøfolk til sjøs og i havn.

## II. Velferdstilbud og -tjenester i havner

7. (1) I egnete havner i landet bør medlemmene skaffe til veie eller sørge for at det blir skaffet til veie de velferdstilbud og -tjenester som anses påkrevet.

(2) Medlemmene bør rådføre seg med de representative skipsreder- og sjømannsorganisasjoner vedrørende valget av egnete havner.

(3) Velferdstilbud og -tjenester skal hyppig revurderes slik at de til enhver tid er hensiktsmessige i lys av de endringer i sjøfolks behov som skyldes teknisk, driftsmessig eller annen utvikling innen skipsfarten.

8. (1) Overensstemmende med nasjonale forhold og praksis skal en eller flere av de følgende sørge for velferdstilbud og -tjenester:

- (a) de offentlige myndigheter,
- (b) skipsreder- og sjømannsorganisasjonene, ved felles tiltak eller annen overenskomst,
- (c) frivillige organisasjoner.

(2) I tillegg til eventuelle frivillige ansatte, bør det treffes tiltak for å sikre at personer med faglig kompetanse er heltidsbeskjeftiget med driften av velferdstilbud og -tjenester for sjøfolk, så sant dette er nødvendig.

9. (1) I havnebyene bør det opprettes velferdsråd på regionalt og nasjonalt nivå – alt etter omstendighetene – med bl.a. følgende oppgaver:

- (a) å holde løpende oppsikt med egnetheten av de eksisterende velferdstilbud og å kartlegge behovet for nye tilbud eller avvikling av tilbud som blir lite benyttet;
- (b) å bistå og råde dem som har ansvaret for å fremskaffe velferdstilbudene og sikre samarbeidet dem imellom.

(2) Blant medlemmene i velferdsrådene bør det være representanter fra skipsreder- og sjømannsorganisasjoner, fra vedkommende myndigheter og, hvor det er hensiktsmessig, fra frivillige organisasjoner og samfunnsgavnige foreninger.

(3) Alt etter omstendighetene bør sjøfartsnasjoners konsuler og stedlige representanter for utenlandske velferdsorganisasjoner knyttes til arbeidet i havnen, de regionale og nasjonale velferdsråd overensstemmende med nasjonale lover og forskrifter.

10. (1) Medlemmene bør påse at det sørges for tilstrekkelig og regelmessig økonomisk støtte til velferdstilbud og -tjenester for sjøfolk.

(2) Overensstemmende med forholdene og praksis i landet bør denne økonomiske støtte fremskaffes på en eller flere av følgende måter:

- (a) ved tilskudd fra offentlige fond,
- (b) ved kontingenter, skatter eller andre avgifter fra skipsfartskilder,
- (c) ved frivillige bidrag fra rederier, sjøfolk, eller deres organisasjoner,

(d) ved frivillige bidrag fra andre kilder.

(3) Når det pålegges velferdsskatter, -avgifter eller -kontingenter, skal disse inntekter utelukkende anvendes til de formål de er skaffet til veie for.

Om den 74. internasjonale arbeidskonferanse for sjøfartsspørsmål i Genève 1987  
og rapport om Norges deltaking i ILO's styre 1984–1987

Vedlegg 2

11. Hoteller eller herberger bør være til rådighet for sjøfolk der det er behov for det. Slike hoteller eller herberger bør det føres nøye tilsyn med, prisene bør være rimelige, og hvor det er nødvendig og mulig bør det også sørges for innkvarteringsmuligheter for sjøfolks familier.

12. (1) I havnebyene bør de nødvendige velferds- og fritidstilbud opprettes eller utvikles. Disse bør omfatte:

- (a) de forsamlings- og fritidslokaler det måtte være behov for,
- (b) muligheter for idrett og for utendørs aktiviteter, herunder konkurranser
- (c) utdanningstilbud,
- (d) muligheter for religionsutøvelse og for personlig rådgivning, hvor dette er hensiktsmessig.

(2) Disse tilbud kan fremskaffes ved at man, alt etter sjøfolkenes behov, stiller til deres rådighet allerede eksisterende tilbud som vanligvis er beregnet til mer allmenn bruk.

13. Hvor et større antall sjøfolk av forskjellige nasjonaliteter trenger slike tilbud som hoteller, klubblokaler og muligheter for å drive idrett, i en bestemt havneby, bør vedkommende myndighet eller organer for sjøfolkenes opprinnelsesland og fra flaggstatene så vel som berørte internasjonale sammenslutninger, rådføre seg og samarbeide med vedkommende myndigheter og organer i det land havnebyen ligger, og likeledes seg imellom, for å samordne ressursene og for å unngå unødvendige dobbeltanskaffelser.

14. (1) Det bør gis informasjon til sjøfolk om de tilbud som er åpne for allmenheten i anløpshavnene – i særdeleshet om transport-, velferds-, underholdnings- og utdanningstilbud, steder for gudsdyrkelse så vel som tilbud spesielt beregnet for sjøfolk.

(2) Slik informasjon kan utbres bl.a. på følgende måter:

- (a) ved utdeling på land og – avhengig av skipsførerens samtykke – om bord i skipet, av brosjyrer på de mest aktuelle språk, som gir klare informasjoner om de tilbud som finnes for sjøfolk i anløpshavnen eller i skipets neste havn. Slike brosjyrer bør inneholde kart over byområdet og havnen;
- (b) ved opprettelse av informasjonskontorer i større havnebyer, med lett adgang for sjøfolk og bemannet med personale som umiddelbart kan gi nyttige opplysninger og veiledning.

15. Fra lett tilgjengelige steder i havneområdene og til moderate priser bør det innenfor et rimelig tidsrom være tilstrekkelig transportmuligheter for sjøfolk når dette er påkrevet for å bringe dem til byområdene.

16. Alle formålstjenelige forholdsregler bør tas for å gjøre sjøfolk som kommer til havnen kjent med:

- (a) enhver særskilt risiko og sykdom de kan bli utsatt for og måter å unngå dem på,
- (b) nødvendigheten av at personer som lider av en sykdom blir behandlet så snart som mulig og de nærmest tilgjengelige tilbud om slik behandling,
- (c) de farer som er forbundet med bruk av narkotika og alkohol.

17. Det bør tas forholdsregler for å sikre at sjøfolk som er i havn har tilgang til:

- (a) poliklinisk behandling av sykdom og skade,
- (b) sykehusinnleggelse om nødvendig,
- (c) tilbud om tannlegebehandling, i særdeleshet i nødhjelpstilfeller.

18. Vedkommende myndigheter bør ta alle egnede forholdsregler for å gjøre skipsredere og sjøfolk som kommer til havnen kjent med

Om den 74. internasjonale arbeidskonferanse for sjøfartsspørsmål i Genève 1987 og rapport om Norges deltaking i ILO's styre 1984–1987

Vedlegg 2

eventuelle særskilte lover eller tollbestemmelser hvis overtredelse kan medføre frihetsberøvelse.

19. Vedkommende myndigheter bør sørge for at havneområdet med tilførselsveier er forsynt med tilstrekkelig belysning og at disse områder jevnlig avpatruljeres til sjøfolks beskyttelse.

20. (1) Til beskyttelse av utenlandske sjøfolk bør det tas forholdsregler for å lette:

- (a) deres adgang til sin konsul,
- (b) et effektivt samarbeid mellom konsulene og de stedlige eller nasjonale myndigheter.

2. Når en sjømann av noen grunn blir holdt tilbake på et medlems territorium, bør vedkommende myndighet på hans anmodning straks underrette flaggstaten og sjømannens nasjonalstat. Vedkommende myndighet bør omgående opplyse sjømannen om hans rett til å fremsette en slik anmodning. Sjømannens nasjonalstat bør omgående underrette sjømannens nærmeste pårørende. Hvis en sjømann blir tatt i forvaring, bør medlemmet straks la disse staters konsulære tjenestemenn få treffe sjømannen og deretter adgang til regelmessige besøk så lenge sjømannen blir holdt i forvaring.

(3) En tilbakeholdt sjømanns sak bør behandles raskt og i overensstemmelse med landets lovgivning. Den tilbakeholdte sjømanns flaggstat og nasjonalstat bør holdes løpende underrettet om sakens utvikling.

21. (1) Sjøfolk som er akterutseilt i en utenlandsk havn og venter på hjemreise bør gis all mulig praktisk bistand.

(2) Vedkommende myndighet bør sørge for at flaggstatens konsulat eller stedlige representanter omgående underrettes i de tilfeller hvor det oppstår forsinkelse ved hjemreise av sjøfolk.

22. Når det er nødvendig, skal medlemmene ta forholdsregler for å sikre sjøfolk mot aggressive handlinger eller annen ulovlig atferd når skipet er i deres territorialfarvann, i særdeleshet gjelder dette under innseiling til havn.

### III. Velferdstilbud og -tjenester til sjøs

23. (1) Til gagn for sjøfolk skal det sørges for velferdstilbud og -bekvemmeligheter om bord i skipene. Der det er praktisk gjennomførlig bør disse tilbud omfatte:

- (a) fjernsyn radio,
- (b) fremvisning av film og video. Utvalget bør være tilstrekkelig for reisens varighet og bør om nødvendig skiftes ut med passende mellomrom,
- (c) sportsutstyr, herunder treningsutstyr, bordspill og dekkspill,
- (d) adgang til svømming hvor dette er mulig,
- (e) et bibliotek med faglitteratur og annen litteratur. Utvalget bør være tilstrekkelig for reisens varighet og kunne skiftes ut med passende mellomrom,
- (f) utstyr for hobbyvirksomhet.

(2) Der det er mulig og hensiktsmessig bør det overveies å ha en bar for sjøfolkene om bord i skipet hvis dette ikke strider mot nasjonale, religiøse eller sosiale skikker.

24. Når det er hensiktsmessig, bør faglige undervisningsopplegg for sjøfolk omfatte utdanning i og opplysning om forhold som har betydning for deres velferd, herunder helserisiko i sin alminnelighet.

25. (1) Er skipet utstyrt med telefonforbindelse til land, bør sjøfolkene få benytte dette utstyr mot en rimelig betaling.

Om den 74. internasjonale arbeidskonferanse for sjøfartsspørsmål i Genève 1987 og rapport om Norges deltaking i ILO's styre 1984–1987

Vedlegg 2

(2) Enhver anstrengelse bør gjøres for å sikre at sjøfolks postfor-senderer skjer så raskt og pålitelig som mulig. Likeledes bør en be-strebe seg på å unngå at sjøfolk må betale tilleggsporto når post må omadresseres av årsaker som ligger utenfor deres kontroll.

26. (1) Med de begrensninger som følger av gjeldende nasjonale eller internasjonale lover eller forskrifter og når det er mulig og rime-lig, bør sjøfolk raskt kunne få tillatelse til å motta besøk av ektefelle, slektninger og venner om bord i skipet når dette ligger i havn.

(2) Der det er gjennomførlig og rimelig, bør det overveies å gi sjø-folk muligheten til å ha sin ektefelle med seg på reisen en gang imel-lom. Ektefellen bør i så fall være tilstrekkelig forsikret mot ulykker og sykdom, og rederiet bør gi sjømannen all mulig bistand til å få tegnet en slik forsikring.

27. De ansvarshavende på land og om bord bør gjøre enhver mu-lig anstrengelse for å skaffe sjøfolk landlov så snart som mulig etter skipets ankomst til havnen.

#### *IV. Sparing og overføring av hyre*

28. For å hjelpe sjøfolk til å spare og til å overføre oppsparte mid-ler til sin familie

- (a) bør det tilrettelegges en enkel, rask og sikker ordning som betje-nes av konsulatene eller annen kompetent myndighet, skipsføre-ren, rederens agenter eller en pålitelig finansinstitusjon, for å sette sjøfolk i stand til å deponere hyren eller overføre den helt eller del-vis. Dette gjelder spesielt for sjøfolk som er i utlandet eller som er påmønstrert et skip som er registrert i utlandet.
- (b) bør det innføres eller hyppigere gjøres bruk av et system hvoretter sjøfolk som ønsker det kan bestemme at en del av hyren regelmes-sig skal overføres til familien. En slik ordning kan avtales i forbin-delse med hyrekontrakten eller under reisen,
- (c) bør hyretrekket overføres til riktig tid og direkte til den eller de personer sjømannen har bestemt,
- (d) bør det gjøres bestrebelser for å få en uavhengig bekreftelse på at sjømannens hyretrekk virkelig er blitt overført til den eller de per-soner han har bestemt.